

การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด

ภาษาอังกฤษ ของนิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ปี 1-4

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

USE OF SPEECH ACTIVITIES FOR COMMUNICATION IN THE DEVELOPMENT OF SPOKEN ENGLISH OF THE FACULTY OF HUMANITIES, YEAR 1-4 MAHACHULALONGKORNRAJAVITYALAYA UNIVERSITY NAKHONRATCHASIMA CAMPUS

พระสิทธิศักดิ์ ธมฺมทนายาโท*

PhraSittthisak Dhammathayadho

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตบรรพชิตภายในคณะมนุษยศาสตร์ชั้นปีที่ 1 – ชั้นปีที่ 4 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขต นครราชสีมา จำนวน 35 รูป ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวม ข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัด ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินตนเองด้านการ พูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ที่แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent samples) และ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป SPSS

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูด เพื่อ การสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการ วิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบ ประเมินตนเองด้านการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

คำสำคัญ: การพูดเพื่อการสื่อสาร, ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

* มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

ABSTRACT

The purpose of this study was to enhance communicative English speaking ability of Students Faculty of Humanities Year 1–Year 4 by using oral communicative activities. The subjects were 35 Monks (English Program) at Mahachulalongkornrajavidyalaya University Nakhonratchasima Campus. The experiment was carried out for 16 hours in the second semester of the 2018 academic year. The instruments used in this study were 6 lesson plans on oral communicative activities, pre-post tests of communicative English speaking, the students self-assessment form and observation form. The data were statistically analyzed by mean scores, percentage, standard deviation and t-test for dependent samples.

Findings of this study indicated that after using oral communicative activities there was a significant increase in the students' communicative English speaking ability at .01 level. This result is supported by the analysis from the students' self-assessment form and observation form.

Keywords: Speaking for communication, English speaking ability

บทนำ

ในยุคไทยแลนด์ 4.0 เกี่ยวเนื่องกับสังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา การติดต่อสื่อสารทำได้สะดวกมากขึ้นกว่าสมัยก่อน มีการเดินทางของข้อมูลที่รวดเร็วจับใจ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์มาเป็นระยะเวลานาน ผู้ที่รู้ภาษาและใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีจะได้เปรียบในการสื่อสาร หากมีความรู้ในหลายภาษาก็จะทำให้ได้เปรียบในการติดต่อสื่อสารมากยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีผู้ใช้มากมายทั่วโลก ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก เพื่อรับรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารสำคัญในระดับประเทศ ดังจะเห็นได้จากสื่อรอบตัวเราในทุกวันนี้มักจะมีข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น สังคมออนไลน์, ป้ายโฆษณา, ภาพยนตร์, หนังสือ, สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ, อินเทอร์เน็ต เป็นต้น อีกทั้งในทุกวันนี้มีการติดต่อการค้าหรือซื้อขายผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ในภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจึงจะได้เปรียบในด้านการสื่อสาร

การเรียนรู้ทักษะทางด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เนื่องจากผู้เรียนจะต้องนำภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดซึ่งนิสิตไทยจำนวนไม่น้อยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็กแต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนในระดับสูง ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ตั้งแต่ในระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อมุ่งให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้ และประกอบอาชีพ¹

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา (หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต) เป็นมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) โดยมหาวิทยาลัยได้จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนา ศักยภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษ ไปใช้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยซึ่งทำการวิจัยนิสิตบรรพชิต คณะมนุษยศาสตร์ระดับชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา พบปัญหาและอุปสรรคว่านิสิตบรรพชิต บางส่วนประสบกับปัญหาในการพูด สื่อความและการเรียบเรียงประโยค อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูด ภาษาอังกฤษ ทำให้นิสิตบรรพชิตจำนวนหนึ่งไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรง ตามที่หลักสูตรกำหนด จากความเห็นของผู้วิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบ ความสำเร็จในการเรียนการสอนนั้นคือ ครูผู้สอนยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพูด ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลามาก ประกอบกับเวลาในการเรียนซึ่งมีจำกัด ส่วนตัวผู้เรียนเองก็ขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษ

จากปัญหาที่เกิดขึ้นและผลจากงานวิจัยรวมทั้งการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญที่แสดงให้เห็น ว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหการพูด ภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบ โดยการนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาทดลองกับนิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ปี 1-4 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านทักษะ ทางารพูดเพื่อการสื่อสารให้กับนิสิตต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ปี 1-4 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเป็นการวิจัยแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544, คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งและพัสดุภัณฑ์, 2545).

1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ปี 1-4 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 35 รูป

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ นิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ปี 1-4 หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 35 รูป/คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม จากวิธีการจับฉลาก

2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน 2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต 3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต และ 5. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3 การสร้างเครื่องมือ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1.1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรขอบข่ายของเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

3.1.2. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาในสาระของหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

3.1.3. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1.4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา จำนวน 6 แผน ๑ เล่ม 2 คาบเรียน คาบละ 50 นาที ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับ มาจากหลักการและแนวคิดในการจัดการเรียน โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารของ สตรี เวเนเนอร์² (Scrivener) โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

- ชี้นำเข้าสู่ตัวกิจกรรม (Lead-in) โดยการใช้คำถามหรือรูปภาพ เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความพร้อมก่อนที่จะเสนอบทเรียน อีกทั้งช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

- จัดกิจกรรม (Setting up Activity) เป็นขั้นตอนที่จัดให้นิสิตทำ กิจกรรม เช่น การจัดที่นั่งในการพูด และการให้คำสั่งในการทำกิจกรรม การกำหนดเป้าหมายใน การทำกิจกรรม เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยความราบรื่น และเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจขั้นตอนและ วิธีการดำเนินกิจกรรมก่อนการปฏิบัติกิจกรรม

² Scrivener, Jim., **Learning Teaching: A Devision of Herineman Publishers**, (England: Oxford, 1994), p.

- **ขั้นดำเนินกิจกรรม (Run the Activity)** หลังจากมีการเตรียมสื่อการสอนและคำสั่งที่ชัดเจนแล้วจากขั้นจัดกิจกรรม ในขั้นดำเนินกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ปฏิบัติกิจกรรมโดยไม่มี การแทรกแซงจากครูผู้สอน ผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์ และ คอยช่วยเหลือเมื่อมีความจำเป็น เท่านั้น เพื่อที่นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ

- **ขั้นจบการทำกิจกรรม (Close the Activity)** ครูผู้สอนจะให้สัญญาณ เตือนโดยการ บอกเวลาที่เหลือในการทำกิจกรรม ในขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมยังไม่สมบูรณ์ ถ้า เป็นกิจกรรมกลุ่มให้ผู้เรียน กลับมานั่งที่ตามปกติและครูผู้สอนทำการตัดสินหรือสรุปกิจกรรม

- **ขั้นหลังการจัดกิจกรรม (Post Activity)** ครูผู้สอนจะทำการตรวจสอบ ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เช่น มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรม การตรวจ คำตอบ พุดคุยเกี่ยวกับปัญหาหรือจุดประสงค์ของการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน การพูดสรุปหลังจากการทำ กิจกรรม

- **ตรวจความเที่ยงตรงตามเนื้อหาที่กำหนดโดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์** ตรวจและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

- **นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว** ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้อง แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงอีกครั้ง โดยมีเกณฑ์ในการตรวจดังนี้ – ความชัดเจนและความ ถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ – ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา และ - ความสอดคล้องของการ ประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต (ดู ภาคผนวก ข)

3.2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทางภาษาจากหนังสือ แนวการสร้างข้อสอบ³ และ “การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน”⁴ ของ อัจฉรา วงษ์โสธร

3.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งแบบทดสอบออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแบบการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยนิสิตจับสลากเลือกชุดคำถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์ให้นิสิตจับคู่และ สนทนาโต้ตอบ โดยการจับสลากเลือกสถานการณ์ การทดสอบทั้ง 2 ตอนจะทำก่อนและหลังการทดลอง โดยมีผู้ประเมิน 3 คน แบบทดสอบที่ใช้ในแต่ละตอนจะเป็นข้อสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test)

3.2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปเสน้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจดูความ เหมาะสมและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

³ อัจฉรา วงษ์โสธร, แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 44-45.

⁴ อัจฉรา วงษ์โสธร, การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน, (กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543).

3.3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.3.1 สร้างเกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการสอบพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของ J.L.D. Clark คล้าก (Clark)⁵, ออ์เลอร์ (Oiler)⁶ และ แฮร์ริส (Harris)⁷ โดยกำหนด องค์ประกอบเกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน ดังนี้ 1. คำศัพท์ (Vocabulary) 2. ไวยากรณ์ (Grammar) 3. การออกเสียง (Pronunciation) 4. ความเข้าใจ (Comprehension) และ 5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

3.3.2 นำเกณฑ์ทั้ง 5 ด้านมากำหนดระดับการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับจาก 1 (น้อย ที่สุด) ถึง 5 (มากที่สุด)

3.3.3 นำเกณฑ์การประเมินที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

กำหนดวิธีการให้คะแนน โดยมีผู้ให้คะแนน 3 คนได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอน ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา โดยมีการตกลงทำความเข้าใจ เกี่ยวกับแบบทดสอบเกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการให้คะแนน เพื่อให้มีความเที่ยงตรงในระหว่างการทำทดสอบ มีการใช้เทปบันทึกคำตอบของผู้เรียนแต่ละคนไว้ และนำมาประกอบการ พิจารณาให้คะแนน

3.4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต

การจัดทำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นิสิตได้ประเมิน ความสามารถของตนเองในด้านการพูดก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการ สื่อสาร มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบประเมินตนเองด้านการพูดจากหนังสือ “แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา” ของอัจฉรา วงษ์โสธร⁸

3.4.2. ดัดแปลงแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยของ อูมาพร ภูพานเพชร⁹ และจากงานวิจัยของรำไพ โพธิ์จิต¹⁰ แล้วสร้าง แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 2 ตอน

⁵ Clark, J.L.D., **Foreign Language Testing: Theory and Practice**, (Philadelphia: Centre of Curriculum Development, 1972).

⁶ Oiler, John R., **Language Tests at School: A Pragmatic Approach**, (London: Longman, 1979), p.720-723.

⁷ Harris, D.p., **Testing English as a Second Language**, (New York: McGraw Hill, 1990), p.84.

⁸ อัจฉรา วงษ์โสธร, **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538), หน้า 44-45.

⁹ อูมาพร ภูพานเพชร, “ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1”, สาร นิพนธ์ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ), (กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547), หน้า 45.

ตอนที่ 1 เป็นการให้ระดับคะแนน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแบบของ ไลเคิร์ต (Likert's Scale) จำนวน 5 ข้อ โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้ 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย, 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

3.4.3 นำแบบประเมินตนเองที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

3.5. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต มีขั้นตอนดังนี้

3.5.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมจากหนังสือ “การวัดผลด้านจิตพิสัย” ของ ล้วน สายยศ¹¹

3.5.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของ ไลเคิร์ต (Likert's Scale) มีรายการจำนวนพฤติกรรมจำนวน 5 ข้อ โดยกำหนดความหมายของแต่ละ ระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้ 5 หมายถึง มากที่สุด, 4 หมายถึง มาก, 3 หมายถึง ปานกลาง, 2 หมายถึง น้อย, 1 หมายถึง น้อยที่สุด

3.5.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

4 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นิสิตในกลุ่มตัวอย่างจากผู้ประเมิน 3 คนทั้งก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนน ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต ก่อนและหลังการทดลองจาก แบบทดสอบวัดความสามารถ

4.2. นำผลการประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยใน แต่ละครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรม แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้ ระดับค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดีมาก, 3.51-4.50 หมายถึง พฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดี, 2.51-3.50 หมายถึง มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมพอใช้, 1.51-2.50 หมายถึง มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อย และ 1.00-1.50 หมายถึง มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

4.3. นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตฉบับนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปล ความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้ ระดับค่า

¹⁰ ราไฟ โพธิ์จิด, “การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหังสาราม”, สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ), (กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546), หน้า 46.

¹¹ ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, การจัดด้านจิตพิสัย, (กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น, 2543), หน้า 66-166.

เฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความสามารถมากที่สุด, 3.51-4.50 หมายถึง มีความสามารถมาก, 2.51-3.50 หมายถึง มีความสามารถปานกลาง, 1.51-2.50 หมายถึง มีความสามารถน้อย และ 1.00-1.50 หมายถึง มีความสามารถน้อยที่สุด

4.4. ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตนำมาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1. สถิติพื้นฐาน¹² ในการหาค่าเฉลี่ย จากแบบประเมินตนเองของนิสิตและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตโดยใช้ค่าเฉลี่ย

5.2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยการหาค่า t-test แบบ Dependent Group¹³ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป SPSS ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดลองโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตบรรพชิตก่อน และหลังการทดลอง ปรากฏผลดังนี้ จากการนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ย (ดูภาคผนวก ง) และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและ หลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ด้านความสามารถของนิสิตบรรพชิตก่อนและหลังการทดลอง เมื่อเปิดตำราค่า t ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และหาความเป็นอิสระ (Degree of freedom) = $n - 1 = 19$ ค่า t มีค่า -31.52 จากตาราง 1 ค่า t คำนวณ = -31.52 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่า t ที่ดูจากตาราง แสดงว่าความสามารถในการพูดของนิสิตบรรพชิตก่อนและหลังการ ทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอยู่ที่ 24.8 และหลังการทดลองอยู่ที่ 2.49 เพิ่มขึ้น 4.2 แสดงว่าการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการ สื่อสารช่วยให้ นิสิตบรรพชิตพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนิสิตบรรพชิต ข้อมูลที่นำเสนอในส่วนนี้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนิสิตบรรพชิตระหว่างการเรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตระหว่าง การทดลอง รวม 6 ครั้ง โดยผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนของนิสิตบรรพชิตในทุกแผนการสอน และนำเสนอค่าเฉลี่ยของผลการสังเกตพฤติกรรม เป็น 5 ระดับ สรุปได้ว่า นิสิตบรรพชิตมีพัฒนาการในพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นโดยลำดับ ดังนี้ ในครั้งที่ 1, 2, และ 3 อยู่ในระดับน้อยโดยมีค่าเฉลี่ย 2.09 และ 2.46 และ 2.17 ในครั้งที่ 4, 5 และ 6 อยู่ในระดับพอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.01 และ 3.21 และ

¹² ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา ภาควิชาการจัดผล และวิจัยการศึกษา, (คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536), หน้า 53.

¹³ เรืองเดียงกัน, หน้า 248.

3.46 ผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดของนิสิตบรรพชิต ทั้ง 6 ระยะเวลาสามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 5 รายการ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ข้อมูลที่นำเสนอในส่วนนี้เป็นการศึกษาผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้าน การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนิสิตบรรพชิตได้ทำการประเมินตนเองก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม การพูดเพื่อการสื่อสารแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ตอน โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านการพูด มีหัวข้อในการประเมิน 7 รายการ นิสิตบรรพชิตจะให้คะแนนความสามารถด้านการพูดของตนเองตามระดับที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ มากที่สุด – 5, มาก – 4, ปานกลาง – 3, น้อย – 2, น้อยที่สุด – 1 โดยปรากฏผลการวิเคราะห์ ข้อมูลตามการประเมินความสามารถด้านการพูดที่นิสิตบรรพชิตประเมินตนเอง ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพิ่มขึ้นโดยลำดับ คือ การประเมินตนเอง ก่อนการทดลอง ความสามารถในการพูดของนิสิตบรรพชิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ ($\bar{X} = 3.14$ S.D.= 0.71) และหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการพูดของนิสิตบรรพชิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ ($\bar{X} = 3.32$ S.D.= 0.65) โดยนิสิตบรรพชิตสามารถเลือกใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง, สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษาและไวยากรณ์, สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง, สามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจถูกต้องและครบถ้วน, สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด, สามารถโต้ตอบการสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและต่อเนื่องอย่างเป็นธรรมชาติ, สามารถพูดภาษาอังกฤษด้วย ความมั่นใจขณะสนทนากับเพื่อนหรือครู, เพิ่มจากน้อยเป็นปานกลางก่อนการทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ ($\bar{X} = 3.14$ S.D.= 0.71) และหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น ($\bar{X} = 3.32$ S.D.= 0.65)

ตอนที่ 2 มีคำถามจำนวน 2 ข้อโดยผู้วิจัยได้นำคำตอบมาแยกประเด็นวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 เป็นคำถามปลายเปิด โดยให้นิสิตบรรพชิตเรียงลำดับปัญหาที่นิสิตบรรพชิตคิดว่า เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยนิสิตบรรพชิตสามารถเรียงลำดับจากตัวเลือกในแบบประเมินได้มากกว่า 1 คำตอบ โดยปรากฏผลการวิเคราะห์พบว่า ก่อนการทดลองจากนิสิตบรรพชิตจำนวน 35 รูป ปัญหาสำคัญที่นิสิตบรรพชิตคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ก่อนการทดลอง คือ ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 รูป, ใช้เวลานานในการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 5 รูป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 14.33 อันดับที่ 2 ไม่รู้จะพูดอะไร จำนวน 4 รูป, ไม่กล้ากลัวพูดผิด จำนวน 4 รูป, กลัวพูดติดขัดตะกุกตะกักอันดับ จำนวน 4 รูป ชอบช้าในขณะที่พูด จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 11.42 อันดับที่ 3 อาย,เขิน จำนวน 3 รูป, กลัวพูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง จำนวน 3 รูป และไม่มั่นใจกลัวครูดุ จำนวน 3 รูป คิดเป็นร้อยละ 8.57 หลังการทดลองจากนิสิตบรรพชิตจำนวน 35 รูป พบว่านิสิตบรรพชิตใช้เวลานานในการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุด จำนวน 5 รูปคิดเป็นร้อยละ 14.33 อันดับที่ 2 ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, อาย,เขิน,ไม่มั่นใจกลัวครูดุ,และชอบช้าในขณะที่พูดมีนิสิตบรรพชิตเลือกตอบข้อละ 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 11.42 อันดับที่ 3 ไม่รู้จะพูดอะไร, กลัวพูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง, ไม่กล้ากลัวพูดผิด, กลัวพูดติดขัดตะกุกตะกัก มีจำนวนข้อละ 3 รูป คิดเป็นร้อยละ 8.57

คำถามข้อที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดจำนวน 1 ข้อ โดยผู้วิจัยนำคำตอบทั้งก่อนและหลัง การทดลองมาวิเคราะห์ได้ผลดังนี้ คำถาม: นิสิตบรรพชิตชอบการเรียนรู้และกิจกรรมในชั้นเรียนมากน้อยเพียงใด

เพราะเหตุใด ก่อนการทดลอง จากนิสิตบรรพชิต จำนวน 35 รูป มีนิสิตบรรพชิตตอบว่าชอบกิจกรรมในชั้นเรียน ถึงระดับมาก ปานกลาง และน้อย โดยมีผู้ที่ตอบว่าชอบในระดับมาก จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 โดยระบุ เหตุผลว่า สามารถช่วยในเรื่องการเรียนทำให้เรียนได้อย่างเข้าใจ, ได้รู้คำศัพท์ใหม่ ๆ และ กิจกรรมที่จัดสนุกทำให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ ระดับปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 โดยระบุเหตุผลว่า เบื่อ ฟังไม่เข้าใจต้องใช้เวลาในการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย กิจกรรมการเรียนการสอนยากเกินไปทำให้ไม่ได้ และเรียนเพราะ รู้ว่าจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามลำดับ และระดับน้อย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 โดยระบุเหตุผลว่า ไม่ชอบพูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ไม่เก่งภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการเรียน การสอนในชั้นเรียนยากเกินไปตามลำดับ หลังการทดลองมีนิสิตบรรพชิตตอบว่าชอบกิจกรรมในชั้นเรียนในระดับมากและปานกลาง โดยผู้ที่ตอบว่าชอบในระดับมาก มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 โดยระบุเหตุผลว่า ได้เรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้น สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น มีโอกาสได้คุยภาษาอังกฤษกับเพื่อน กิจกรรมสนุกทำให้ได้เเกการพูดภาษาอังกฤษทำให้กล้าแสดงออกเกิดมั่นใจในการพูดและช่วยให้สนทนาได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น การทำกิจกรรมในชั้นเรียนทำให้ได้ ประสบการณ์เพิ่มมากยิ่งขึ้นและทำให้รู้ถึงระดับความสามารถด้านการพูดของตนเองตามลำดับ ระดับปานกลาง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 25 โดยระบุเหตุผลว่า สนุกระหว่างทำกิจกรรมแต่ ไม่ค่อยรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามลำดับ สรุปได้ว่า ก่อนการเรียนมีนิสิตบรรพชิตที่ชอบกิจกรรมในชั้นเรียนมากเป็นจำนวน 10 คน คิดเป็น 10 เปอร์เซ็นต์ หลังการทดลองและเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 20 คน คิดเป็น 50 เปอร์เซ็นต์ และจำนวนนิสิตบรรพชิตที่ชอบในระดับปานกลางลดลงจาก 10 คน เป็น 3 คน และจำนวนนิสิตบรรพชิตที่ชอบในระดับน้อยลดลงจาก 3 คน เป็นไม่มีเลย

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ ปี 1 – 4 หลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พบว่านิสิตบรรพชิตมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษและแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตบรรพชิต

นิสิตบรรพชิตคณะมนุษยศาสตร์ชั้นปีที่ 1-4 ที่ใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถ หลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมี ประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นิสิตได้ใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริงในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบภาษาที่สมจริงในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ รวม 6 แผน คือ การพูดบอกทิศทาง (Giving Directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) และการวางแผนการท่องเที่ยว (Traveling Plan) โดยมีการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย ได้แก่ กิจกรรมJigsaw, Spot the Differences, Information Gap, Mapped Dialogue และ Role Play ซึ่งคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ที่นิสิตบรรพชิตคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นิสิตบรรพชิตได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนใน

ชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง จากการสังเกตพฤติกรรมของนิสิต พบว่า นิสิตสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญ, มีความตั้งใจและกระตือรือร้นระหว่างการทำกิจกรรม, รวมทั้งข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องกับ ข้อมูลในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิตที่ระบุว่า ก่อนใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร นิสิตสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจถูกต้องและครบถ้วนอยู่ในระดับน้อย หลังการทดลองเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับพอใช้ แบบสังเกตพฤติกรรม การพูดของนิสิตระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้ง พบว่านิสิตบรรพชิตมีพัฒนาการด้านพฤติกรรม การพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยลำดับ โดยที่นิสิตบรรพชิตสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญ จากระยะที่ 1 อยู่ในระดับน้อย เพิ่มขึ้นโดยลำดับ จนกระทั่งระยะที่ 6 อยู่ในระดับพอใช้ จากรูปแบบการจัด กิจกรรมที่เน้นการสื่อสารและมีความหลากหลายทำให้นิสิตมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารดีขึ้นตามลำดับ ส่งผลให้เกิดมีพัฒนาการด้าน ความสามารถในการพูด ดังเห็นได้จากความแตกต่างของ ผลคะแนนในการทดสอบวัด ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการ ทดลองที่แตกต่างอย่าง มีนัยสำคัญที่ .01 ในการจัด กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ นิสิตบรรพชิตเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร นิสิตบรรพชิตได้มีโอกาสใช้ภาษาได้หลาย รูปแบบมีอิสระในการเลือกใช้ภาษา นอกจากนี้ กิจกรรมที่ดีต้องน่าสนใจ และเหมาะสมกับวัยของนิสิต บรรพชิต ไม่ง่ายจนเกินไปเพราะจะทำให้ นิสิตบรรพชิตเกิดความเบื่อหน่ายหรือ รู้สึกว่ากิจกรรมไม่ท้าทาย กิจกรรมที่ยากเกินไปจะทำให้ นิสิตบรรพชิตไม่อยากทำเพราะทำแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ เกิดความท้อแท้ กิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นิสิตบรรพชิตได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด มีความสนุก มีขั้นตอน ซึ่งจะช่วยให้ง่าย สดใสให้นิสิตบรรพชิต กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก

2. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่จัดเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ทำให้บรรยากาศใน การเรียนการสอนระหว่างครูกับนิสิตบรรพชิตเป็นไปด้วยดี นิสิตบรรพชิตมีจิตใจอารมณ์ที่พร้อมในการ เรียนรู้ ทำให้การเรียนรูเป็นไปอย่างประสิทธิภาพ ส่งผลให้นิสิตบรรพชิตสามารถเพิ่มพูน ความสามารถทางด้านการพูด ภาษาอังกฤษให้กับนิสิตบรรพชิต จากข้อมูลในแบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต บรรพชิตระหว่างการเรียน นิสิตบรรพชิตมีความตั้งใจ กระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ไม่รู้สึกเบื่อหรือท้อ, ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทำให้กิจกรรมดำเนินไป อย่างราบรื่น อีกทั้งนิสิตบรรพชิตมีความเชื่อมั่นขณะ ปฏิบัติกิจกรรม เพิ่มขึ้น จากระยะที่ 1 อยู่ใน ระดับน้อย และเพิ่มขึ้นโดยลำดับจนกระทั่งระยะที่ 6 อยู่ในระดับ พอใช้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการ วิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลัง การใช้กิจกรรมการ พูดเพื่อการสื่อสาร ในตอนที่ 2 คำถามปลายเปิดโดยให้นิสิตบรรพชิตได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน พบว่า ก่อนการเรียนมีนิสิตบรรพชิตที่ชอบกิจกรรมใน ชั้นเรียนมาก เป็นจำนวน 10 คน คิดเป็น 10 เปอร์เซ็นต์ หลังการทดลองและเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 20 คน คิด เป็น 50 เปอร์เซ็นต์ และจำนวนนิสิตบรรพชิตที่ชอบในระดับปานกลางลดลงจาก 10 คน เป็น 3 คน และ จำนวนนิสิตบรรพชิตที่ชอบในระดับน้อยลดลงจาก 3 คน เป็นไม่มีเลย โดยให้เหตุผลว่า คุณครูมีกิจกรรมสนุก ทำให้มีความมั่นใจในการพูด กล้าแสดงออก ได้แก่การพูดภาษาอังกฤษและพูดสื่อสารกับเพื่อนเป็น การ เพิ่มพูนประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้สนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว และได้ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่นิสิตบรรพชิตได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข นี้ ส่งผลให้นิสิตบรรพชิตมี ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังเห็นได้จากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดของนิสิต

บรรพชิตก่อนและหลังการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ .01 บรรยากาศการเรียนรู้การสอนที่ดี สภาพอารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และการจัดกิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นิสิตบรรพชิตได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึกและอารมณ์ด้วยตนเองมิใช่ถูกบังคับให้ทำ นอกจากนี้ บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นิสิตบรรพชิตไม่รู้สึกกดดัน หรือเครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนเป็นไปด้วยดี การที่นิสิตบรรพชิต ร่วมกัน ทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าการเรียนไม่รู้สึกว่าถูกสอน จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนานและไม่เครียด

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารทุกกิจกรรม มีการกำหนดเป้าหมายในการพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวนโครงสร้างของหน้าที่ทางภาษาก่อนทำกิจกรรม โดยก่อนการทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายในการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ละครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่านิสิตบรรพชิตเข้าใจขั้นตอนและ เป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นิสิตบรรพชิตสามารถ ปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้องและบรรลุเป้าหมายของแต่ละกิจกรรม ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองก่อนเรียนและหลังเรียน ที่ระบุว่า นิสิตบรรพชิตสามารถโต้ตอบการสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและ ต่อเนื่องอย่างเป็นธรรมชาติมีค่าเฉลี่ย สูงขึ้น จาก 2.91 ก่อนการทดลอง เป็น 3.23 หลังการทดลอง ผู้เรียน จะต้องรู้ว่าการกำลังทำอะไร ผู้เรียนจะต้องตอบได้ว่า ทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เมื่อผู้เรียนรู้ จุดประสงค์ของการเรียนจะตั้งใจทำกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้

4. การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้นิสิตบรรพชิต เริ่ม ฝึกจากกลุ่มใหญ่ก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้จะเสริมความมั่นใจให้กับ นิสิตบรรพชิตในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูด ภาษาอังกฤษ พบว่านิสิตบรรพชิตประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเอง ก่อนและหลังการใช้กิจกรรม การพูดเพื่อการสื่อสาร เพิ่มขึ้น จากระดับน้อย มาอยู่ในระดับ พอใช้ โดยนิสิตบรรพชิตระบุว่าสามารถพูด ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ติดขัดเพิ่มจากระดับ น้อยเป็นระดับพอใช้ พูดถูกต้อง สามารถสื่อ ความหมาย ได้ตอบการสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติ และพูดด้วยความมั่นใจ เพิ่มจากระดับน้อยเป็นระดับ พอใช้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดของนิสิตบรรพชิตระหว่าง การ ทดลองทั้ง 6 ครั้ง ซึ่งพบว่า นิสิตบรรพชิตสนทนาได้อย่าง คล่องแคล่วและมีความชำนาญ เพิ่มขึ้นจากระดับที่ 1 ในระดับน้อย ตามลำดับจนกระทั่งระดับที่ 6 ในระดับพอใช้ ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการ จัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มี ความก้าวหน้าในการพูด เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จากประเด็นต่าง ๆ ที่ได้อภิปรายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การจัด กิจกรรมการพูดเพื่อ การสื่อสารส่งผลให้นิสิตบรรพชิตมีพัฒนาการทางการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นผลจาก ลักษณะของ กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้ภาษาที่สมจริงในการสื่อความหมาย ประกอบกับ ความหลากหลายของกิจกรรมที่ทำให้นิสิตบรรพชิตไม่เบื่อ และเกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรม รวมทั้ง การกำหนดเป้าหมายในการทำกิจกรรมและการฝึกที่เป็นขั้นตอนทำให้นิสิตบรรพชิตรู้ว่ากำลัง ทำอะไร เพื่อ อะไร เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการพูด ในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถ ทาง การพูด ภาษาอังกฤษ หากนำกิจกรรมไปใช้กับนิสิตบรรพชิตในระดับอื่น ควรปรับหน้าที่ทางภาษา (Function) ให้เหมาะสมกับระดับของนิสิตบรรพชิต

1.2 การทดสอบการพูดโดยมีผู้ประเมินหลายคน ควรมีการถามคำถามทั่วไป หรือพูดคุยกับนิสิต บรรพชิตเพื่อสร้างบรรยากาศที่ไม่เครียด หรือกดดันนิสิตบรรพชิต เพราะจะทำให้นิสิตบรรพชิตพูดไม่เป็น ธรรมชาติ อาจใช้วิธีบันทึกเสียงก่อน และนำไปให้คะแนนหลังจากนั้น

1.3 ในการสังเกตพฤติกรรมของนิสิตบรรพชิตในขณะร่วมกิจกรรม ควรมีผู้ร่วมสังเกตการณ์เรียน การสอน เพื่อความแม่นยำและเที่ยงตรงของข้อมูล

1.4 ครูควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความเข้าใจของนิสิต บรรพชิตก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.1.5 ครูผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนิสิตบรรพชิตซึ่งสามารถได้มาจากการใช้ แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

1.6 ครูผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลายที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อ การสื่อสารให้เหมาะสมกับกิจกรรม เพื่อนิสิตบรรพชิตจะทำความเข้าใจได้โดยง่ายและรวดเร็ว

1.7 สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ควรมีการจัดเตรียมเพื่อความสะดวก และควรฝึกการใช้ให้ คล่อง รูปภาพควรมีขนาดให้เหมาะสมนิสิตบรรพชิตสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และสามารถสื่อความหมายได้ ดี

1.8 เนื่องจากกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นขั้นการใช้ภาษา (Production) ดังนั้น ครูผู้สอน ต้องมั่นใจว่า นิสิตบรรพชิตได้ทำการฝึก (Practice) การใช้โครงสร้าง ภาษาที่จำเป็นได้อย่างคล่องแคล่วและ ถูกต้อง

1.9 สำหรับนิสิตบรรพชิตที่พูดไม่คล่อง ครูอาจต้องใช้การสอนเสริมและฝึกเพิ่มเติมนอกเวลา เรียนก่อนการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1.10 ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารนิสิตบรรพชิตที่พูดเก่งและคล่อง มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นมากกว่า นิสิตบรรพชิตที่พูดไม่เก่ง แต่อย่างไรก็ตามนิสิตบรรพชิตที่พูดไม่เก่งบางคนมี ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หลังการทดลอง เนื่องจากได้จับคู่กับนิสิตบรรพชิตที่พูดเก่งและพูด คล่องเนื่องจากได้รับการกระตุ้นและ ช่วยเหลือจากเพื่อน จึงทำให้การสนทนาดำเนินได้อย่าง ราบรื่น สำหรับนิสิตบรรพชิตที่พูดไม่เก่งเมื่อจับคู่ กันเอง จะมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นน้อย ดังนั้น ครูจึงต้องสังเกตพฤติกรรมของการพูดของนิสิตและช่วยจับคู่สนทนา ให้กับนิสิตบรรพชิตตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะ พูดกับนิสิตบรรพชิต ในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (ตอนปลาย) ระดับ อาชีวศึกษา และ ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบการ สอนโดยใช้กิจกรรม การพูดเพื่อการสื่อสาร กับการสอนแบบอื่น เพื่อเป็นการเปรียบเทียบรูปแบบ การสอนที่สามารถพัฒนาทักษะ การพูดได้ดีที่สุด

2.3 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษา ความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. พ.ศ.2544. คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งและพัสดุภัณฑ์ , 2545.
- รำไพ โพธิ์จิต. “การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5โรงเรียนวัดตีสรรพสาม”. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา ภาควิชาการจัดผล และวิจัยการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.
- _____. การจัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น, 2543.
- อุมาพร ภูพานเพชร. “ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของ นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1”. สาร นิพนธ์ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ, 2547.
- อัจฉรา วงษ์โสธร. แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- _____. การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- Clark, J.L.D. . **Foreign Language Testing: Theory and Practice**. Philadelphia: Centre of Curriculum Development,1972.
- Harris, D.p. **Testing English as a Second Language**. New York: McGraw Hill,1969.
- Oiler, John R. **Language Tests at School: A Pragmatic Approach**. London: Longman, 1979.
- Scrivener, Jim. **Learning Teaching: A Devision of Herineman Publishers**. England: Oxford,1994.